

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рін видання XIX

№ 22 [2438]

СУБОТА, 18 ЛЮТОГО 1978 року

Газета виходить з 1939 року.
Ціна 2 коп.

ПЕРША КОЛОНКА

45 ХВИЛИН УРОКУ

Спершу то — як свято. І стукіт кришок парт при вставанні, і дружне веселе «до-бри-день!», і вчитель за столом, готовий почати розповідь, і відкриття невідомого в країні знань...

Потім до цього звикаєш. І починаєш розуміти, що урок — це не тільки захоплююча мандрівка у світ цікавого, а й місце роботи. Так, так, твоєї роботи. Над матеріалом. Над собою. І роботи серйозної, бо ж навчання, як записано в рішеннях XVII з'їзду ВЛКСМ, — головний патрістичний обов'язок учня перед Батьківщиною.

Ти стежиш за подіями в країні і бачиш, з яким ентузіазмом відгукнулися трудящі на Лист ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЛКСМ і ЦК ВЛКСМ про розгортання соціалістичного змагання в 1978 році, які грандіозні трудові звершення передбачено соціалістичними зобов'язаннями робітників, колгоспників, службовців. У розкритті — ударна вахта молоді республіки «Від 60-річчя Великого Жовтня до 60-річчя ВЛКСМ — ударними комсомольськими темпами!»

А ти визначив своє місце в цьому пориві всенародного ентузіазму? Яке твоє слово у відповідь на заклик партії та уряду, якщо ти — учень, учитель?

Коли даватимеш відповідь на ці запитання, то, безперечно, дійдеш висновку, що місце твоєї ударної праці — саме твій клас і що сорок п'ять хвилин уроку набирають особливої ваги. Бо ж п'ятирічка ефективності і якості для учня і вчителя — то передовсім п'ятирічка високої ефективності уроку, високої якості знань. Це завдання має стати головним для всіх комсомольських організацій навчальних закладів.

Повчитися на Кіровоградщині є у кого. У Богданівській середній школі № 2, Гайворонській середній школі № 5, Маловисківській середній школі № 3, Павлівській середній школі імені В. О. Сухомлинського Онуфріївського району та багатьох інших навчальних закладах області кожен урок проходить цікаво, змістовно. І зайняті цим не тільки вчителі, а й учні. Тут активно працюють консультанти, пункти взаємодопомоги, проводяться предметні олімпіади, розгорнуто мережу предметних гуртків, шкільних наукових товариств. Багато цікавих форм роботи у школярів обласного центру, які, змагаючись зі своїми шефами-виробничниками, взяли девіз: «Цех — без браку, клас — без двійки!»

Чимало ініціативи і пошуку серед молодих педагогів. «Жодного слабкого уроку! Давати тільки високу якість знань зі свого предмета!» — таке правило у вчителів-комсомольців Павлівської середньої школи імені В. О. Сухомлинського. Значно підвищили ефективність кожного свого уроку вчителі — члени комсомольських організацій Сухоташівської середньої школи Вільшанського району і Червоновершської — Компанієвської. З успіхом працюють над підвищенням свого професійного рівня члени «Школи молодого вчителя» десятирічки № 16 міста Кіровограда, а це істотно впливає на поліпшення якості їх викладання. Почин, гідний підтримки!

...Щоранку дзвінок кличе до класів понад сто шістдесят тисяч учнів, понад дві з половиною тисячі вчителів-комсомольців нашої області. І кожні сорок п'ять хвилин уроку кладуть маленьку цеглинку у фундамент знань майбутніх будівників комунізму, у фундамент майбутнього нашої країни.

ДЕЛЕГАТ КОМСОМОЛЬСЬКОГО З'ЇЗДУ

ОБОМА РУКАМИ „ЗА“

«Нащо мені
такий клопіт?»

Валя була колгоспною стипендіаткою Полтавського сільськогосподарського інституту. Після закінчення його повернулася в «Зорю» дипломованим бухгалтером. Не встигла ще освоїтись на роботі, як секретар парткому Віктор Михайлович Патеріло спитав:

— Валя, як ти дивишся на те, щоб стати комсомольським секретарем? Знаєш, підупала у нас робота з молоддю. Ти потягнеш.

Знала, Бачила. Бо з перших днів відчула різницю між гамірливим студентським життям і тихим життям сільської молоді. Стрельнула на секретаря парткому гострим поглядом з-під довгих вій:

— Сказали! Та тут куширем усе заросло. Нащо мені такий клопіт? Хоч би на робочому місці швидше освоїтись...

У Віктора Михайловича вистачило такту не нагрімати, не нагадати про те, що колгосп її вчив. Він спокійно пояснив, що й сам тут майже новачок, що кому, як не їй, молодій дівчині з вищою освітою, вести за собою молодь? Хіба вона сама цього не розуміє? Хіба їй працюватиметься і житиметься в рідному колгоспі щасливо й весело без того комсомольського вогника, без нескінченних турбот, клопотів, до яких так звикла у свої студентські роки?..

«І задумалась я...»

Задумалась вона серйозно. І в жовтні минулого року комсомольці «Зорі» обрали Валентину Росочинську своїм ватажком.

— Аж лячно стало. «З чого ж починати?» — розповідала Валя.

Порадилася із секретарем парткому.

— Допоможемо, Валя, ти тільки частіше звертайся. Спочатку молодь треба чимось зацікавити. Візьмись спершу за художню самодіяльність, у зимовий період це — найліпший варіант, — порадив.

Не відкладаючи справи, пішла до голови правління колгоспу Юрія Миколайовича Абрамовича. Не встигла закінчити свою думку, як він підвівся з-за стола:

— Валя, дівчино хороша, та я обома руками — «за»! Що треба в першу чергу?

(Закінчення на 2-й стор.).

Товаришеві ЩЕРБИЦЬКОМУ Володимиру Васильовичу

Центральний Комітет КПРС, Президія Верховної Ради СРСР і Рада Міністрів СРСР гаряче поздоровляють Вас, визначного діяча Комуністичної партії і Радянської держави, в день Вашого шістдесятиріччя.

Бажаємо Вам, Володимире Васильовичу, доброго здоров'я, довгих років життя і дальшої плідотворної роботи на благо радянського народу, в ім'я торжества комунізму в нашій країні.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ
КОМІТЕТ
КПРС

ПРЕЗИДІЯ
ВЕРХОВНОЇ
РАДИ СРСР

РАДА
МІНІСТРІВ
СРСР

У К А З

ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

про нагородження товариша

ЩЕРБИЦЬКОГО В. В.
орденом Жовтневої Революції

За великі заслуги перед Комуністичною партією і Радянською державою і в зв'язку з шістдесятиріччям з дня народження нагородити члена Політбюро ЦК КПРС, першого секретаря ЦК Компартії України товариша ЩЕРБИЦЬКОГО Володимира Васильовича орденом ЖОВТНЕВОЇ РЕВОЛЮЦІЇ.

Голова Президії Верховної Ради СРСР

Л. БРЕЖНЕВ.

Секретар Президії Верховної Ради СРСР

М. ГЕОРГАДЗЕ.

Москва, Кремль.
16 лютого 1978 р.

Товаришеві Володимиру Васильовичу ЩЕРБИЦЬКОМУ

Центральний Комітет Комуністичної партії України, Президія Верховної Ради і Рада Міністрів Української РСР гаряче вітають Вас, визначного діяча Комуністичної партії і Радянської держави, члена Політбюро ЦК КПРС, в день Вашого шістдесятиріччя та в зв'язку з високою урядовою нагородою — орденом Жовтневої Революції.

Все Ваше життя — яскравий приклад самовідданого служіння ленінській партії, радянському народу, справі побудови комунізму в нашій країні. За роки Вашої плідотворної роботи на постах першого секретаря ЦК Компартії України, Голови Ради Міністрів УРСР Ви внесли великий вклад у розвиток економіки, науки і культури Української РСР. Цей вклад гідно відзначила Радянська Вітчизна, двічі удостоївши Вас високого звання Героя Соціалістичної Праці.

Під керівництвом ленінського Центрального Комітету КПРС, його Політбюро на чолі з Генеральним секретарем ЦК, Головою Президії Верховної Ради СРСР товаришем Л. І. Брежнєвим, при Вашій безпосередній активній участі на Україні досягнуто визначних успіхів у виконанні історичних рішень XXV з'їзду партії, у дальшому організаційно-політичному зміцненні Комуністичної партії України, — бойового загону КПРС, вдосконаленні стилю і методів роботи, поліпшенні комуністичного виховання трудящих.

Від усього серця бажаємо Вам, нашому дорогому другові і товаришу по роботі, міцного здоров'я, довгих років життя, нових звершень на благо рідної Вітчизни у здійсненні величних планів комуністичного будівництва.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ
КОМІТЕТ
КОМПАРТИЇ
УКРАЇНИ

ПРЕЗИДІЯ
ВЕРХОВНОЇ РАДИ
УКРАЇНСЬКОЇ
РСР

РАДА
МІНІСТРІВ
УКРАЇНСЬКОЇ
РСР

УКАЗ

ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ
РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

про нагородження товариша
ЩЕРБИЦЬКОГО В. В.

Почесною грамотою
Президії Верховної Ради
Української РСР

Відзначаючи багаторічну плідотворну діяльність по організації комуністів і всіх трудящих Радянської України на здійснення планів комуністичного будівництва і у зв'язку з шістдесятиріччям з дня народження нагородити члена Політбюро ЦК КПРС, першого секретаря ЦК Компартії України товариша Щербицького Володимира Васильовича Почесною грамотою Президії Верховної Ради Української РСР.

Голова Президії Верховної
Ради Української РСР
О. ВАТЧЕНКО.

Секретар Президії Верховної
Ради Української РСР
Я. КОЛОТУХА.

м. Київ,
16 лютого 1978 року.



П'ять років тому після закінчення Олександрійського технічного училища № 3 Тетяна Сорока прийшла працювати електромонтажницею у складальний цех № 1 Олександрійського електромеханічного заводу. Зараз Тетяна досвідчена робітниця. Ставши на трудову вахту на честь 60-річчя комсомолу, вона щодня перевищує денну норму.

На фото: Тетяна СОРОКА.

Фото В. КОВПАКА.

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.)

— Ми відновимо роботу самодіяльних аматорів сцени. Потрібні костюми.

І недовго відбувся концерт кудожньої самодіяльності. Голова першим приїшов, широко плескав у долоні після кожного здалого номера програми.

А з таким успіхом пройшов ювілейний вечір, якого цікавою була зустріч з ветеранами Великої Вітчизняної війни! Тенер готують великий концерт на честь 60-річчя Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. Навесні і влітку, в розпал напружених сільськогосподарських кампаній, до трудівників усіх сімей, об'єднаних в одне колективне господарство, вітатимуть не зі щирим словом і душевним піснем колгоспна художня агітбригада.

Щоправда, нелегко те все дається, — бо сім сіл. Одне відокремлене, за 5-7 кілометрів розташоване. Не у кожній молоді людина, особливо у сімейній, в час після роботи йти на релікцію. Та, зрештою, зроблено перші кроки. Далі буде легше, болик творчості розгоріється.

ОБОМА РУКАМИ

„ЗА“

І в спорті сталися зрушення: нещодавно проведено кожний змагання між командами сіл. То — квітки. А будуть і ягідки.

«Але дозволяю
дозволяю»...

Сьогодні змістовна дозвілля, повнокровне духовне життя значною мірою вдержують молодь у селі. Та праця, якщо вона в радість, — найголовніше. Дозвілля — лише компонент великого комплексу життя. Бо, в принципі, якщо людина почуває себе на своєму місці, якщо вона зп'янена в гому, що трудом своїм приносить людям користь, тоді у неї знайдеться час на все.

І постало питання: як зацікавити кожного комсомольця до високопродуктивної праці, як зробити, щоб він мав від того радості?

20 січня відбулися комсомольські збори, на яких обговорили рішення листопадового пленуму ЦК Компартії України і XXIII пленуму ЦК ЛКСМУ, а разом і підбили підсумки змагань молодих трудівників колгоспу. Багато теплих слів було сказано на адресу водія автомашини комсомольця Сергія Байдака: при зобов'язанні виробити в шістдесятому році Великого Жовтня 50 тисяч тонн кілометрів він виробив 53 тисячі. А в рік шістдесятиріччя Ленінського комсомолу Сергій знизав собі ще вищий рубіж — 55 тисяч тонн-кілометрів.

На землях колгоспу нелегко виростити сорокацентнерний урожай кукурудзи в зерні. Та не побоюється протиставити це собі за мету колектив комсомольсько-молодіжної ланки, очолюваний членом ВЛКСМ Миколою Кразечком. Разом з товаришами боротиметься за щедру віддачу поля й комсомолец Володимир Байдак.

У виконання всіх сільськогосподарських робіт вносить свій вагомий вклад і комсомольсько-молодіжний колектив автогаража,

де налічується тринадцять співчан. Про це теж ішла мова на останніх комсомольських зборах.

«Давайте глянемо
в завтра»

Є в колгоспі бригада електриків. П'ять комсомольців у ній. Групокомсорт Іван Курченко — заступник і права рука Валі. Стінгазета «Електрик» — його дитинце, всі добрі справи, що їх можуть з повним правом записати на свій рахунок молоді трудівники колгоспу, робилися з його безпосередньою участю. Незабаром Іван стане кандидатом у члени КПРС.

А хто замінить ентузіаста серед молоді? Хто стане достойною зміною ветеранів тракторної бригади, коли нині серед механізаторів колгоспу лише три члени ВЛКСМ? Хто замінить літніх тваринників, шоферів?

Складна проблема постала перед комітетом комсомолу. Складна й відповідальна. І тому пішли важкими-виборчими шляхами в школу електрик Іван Курченко, тракторист Володимир Гроцький, шофер Петро Курченко. І тому в бесіді з шкільною молоддю на тему «Хватай руками, що пахнуть квітами» узяв участь сенатор колгоспу Микола Остапко, котрий у рік шістдесяти комсомолу зобов'язався добитися підвищення середньодобового приросту живої ваги кожної тварини, реалізувати 1350 центнерів м'яса.

Як не сумлінно виконують свої обов'язки комсомольці — шофер Василь Кравченко, електрик Володимир Кужевський, виконавець дитячого садка Віра Ківа, все ж із часом їх повинні замінити молоді. Не на робочому місці, бо їм ще довго трудитися, а в комсомольській організації. Про це пані думає комітет комсомолу, його секретар Валентина Росочинська.

«Тепер уже
не шкодую»

— Сумнівалася? Такі боялася, що не справлюсь? Дуже! А тепер бачу: виходить. І дуже рада з цього. Тепер уже певно: буде ще ліпше, ще цікавіше займає молодь наших семи сіл, — усміхається Валя.

Якби тільки не всі виникли... Ох, всі вже виникли! Чи не в кожному городі щодня мандрує торго. І це ж треба — не тільки літні, а й молоді ввечері «нахвостом» в'їждять в місто. Прибуткова справа, що й казати, — на ринку не знайдеш праці кожного господаря, високо ціниться. Прикро лише: якщо за винятком молоді люди забувають про те, що молодість швидко проходить. І за домашнім добробутом, створеним на пиріжку від виниклих, настануть тугі слова одиоманії: будні достатку, коли ні добротний дім, ні власна автомашинка, ні кольоровий телевізор неспроможні будуть розвинути нудку сирого благополуччя. Тоді багато хто пошкодує, що не забувся з юними ровесниками у веселому гаморі, не нажаргувався, не насміявся й не потанцював під захватливі звуки мелодії молодості...

Якщо колись Валя питала здивовано й занепокоєно секретаря парткому: «Нащо мені такий клопіт», а потім задумалася і дійшла висновку, що дозволяю дозвіллям, а головне — життєвотривалість питання сьогодні, тоді звернулася поглядом у завтра та й зробила для себе висновок, що не шкодує, що стала ватажком комсомольської молоді, то зостається лише констатувати: не даремно комсомольці області обрали її делегатом XXIII з'їзду ЛКСМ України. А завіси й ще один висновок: є у комсомольців колгоспу «Зоря» ватажок, котрий серцем сприймає все, що стосується всебічного життя молодих трудівників села. А коли ще й голова правління та секретар парткому обома руками — «за», то залишається нам з тобою, шановний читачу, по-доброму позаздрити комсомольцям «Зорі».

Р. МАРЧЕНКО.
Онуфріївський район.



Люди
поді: час

До 100-річчя
з дня
народження
М. І.
Ульянової

БОЙОВА МІМОЗА

МАРІЯ Іллінішна Ульянова, професійна революціонерка, визначний діяч Комуністичної партії Радянського Союзу і Радянської держави, молодша сестра, друг і соратник Володимира Ілліча Леніна, народилася 18 лютого 1878 року в місті Сибірську (тепер Ульяновськ) у сім'ї російського педагога-демократа, інспектора народних училищ.

1898 року М. І. Ульянова вступає в РСДРП, стає професійною революціонеркою. Вона бере участь у студентських сходках і матаках, самотійно вивчає марксизм за програмою, яку склав для неї Володи-

зи, ні тюрми, ні заслання не змогли зламати революційного духу Марії Іллінішної. Її воля до боротьби, вона залишалася мужньою, стійкою, безстрашною, була дуже антимонархістською, антимілітарною, антинімецькою. Незважаючи на винятково важкі умови підпільної роботи, арешти і заслання, ця жінка, хвороблива дитина Мімоза (так називали її Володимир Ілліч) стала професійною революціонеркою, якій навіть царська охранка дала кличку «Бомба». З метою конспірації вона мала партійні псевдоніми «Медвідь», «Ведмежка».

Після Лютневої революції з березня 1917 по весну 1929 року славетна більшовицька працює членом редколегії і відповідальним секретарем редакції газети «Правда». Це був найбільш плодотворний період

її життя. На журналістській роботі особливо яскраво виявився організаторський талант Марії Іллінішної. За порадою Леніна вона залучала до роботи в газеті робітників і селян, ученик, жінок-робітниць, селянок. Так зародився в нашій країні робітничий рух. З ініціативи Марії Іллінішної почав виходити журнал «Робоче-крестьянський кореспондент», при газеті було створено Клуб робітників, у якому проводили обмін досвідом, диспут, навчання.

В. О. Карпінський, згадуючи роки спільної роботи з нею, писав: «Зростаючи і розвиваючи робітничий рух, якого не знає світ, — ось головний подвиг славетної більшовицької Марії Іллінішної Ульянової».

Після дванадцяти років роботи в «Правді» Марія Іллінішна дбайливо збирала і впорядковує документи і листи Ілліча.

Марія Іллінішна — літописець сім'ї Ульянових. Вона збирала спогади рідних, друзів та близьких про Леніна, систематизувала їх, підготувала до друку книгу сімейного листування і сама написала прекрасні спогади. Їх не можна читати без хвилювання.

Сім'я журналістів СРСР 22 лютого 1968 року у зв'язку з 90-річчям з дня народження М. І. Ульянової встановила премію імені М. Ульянової. Починаючи з 1968 року її щорічно присуджують у День преси — за кращу організацію масової роботи місцевих, районних та багатотиражних газет.

М. І. Ульянова померла 12 червня 1937 року у своєму робочому кабінеті. Поховали її на Красній площі в Кремлівській стіні.

І. БЕРЕЖНИЙ,
член Спілки журналістів СРСР.

ІДЕ ВСЕСОЮЗНИЙ МІСЯЧНИК ОБОРОННО-МАСОВОЇ РОБОТИ

СТИМУЛ ДО ДІЇ

Сашко любив слухати вечірню тишу, коли її розривав доладний спів солдатів, що поверталися після навчальних занять чи вечери до затишної казарми.

Тоді зупинялися перехожі, а він продовжував стояти, аж поки солдати не зникли за рогом зупини, забираючи пісню з собою. І снилася йому романтика армійської служби, про яку наслухався і начитався чимало. Мабуть, тому й вибрав життям своїм сувору професію військового. Так став юнак курсантом Вищого військово-політичного училища.

Недавно приїздив Олександр Федосихін на канікули, зайшов до школи, яку закінчив два роки тому, зустрівся зі старшокласниками, розповів їм про свою майбутню професію.

А згодом до військового керівника школи підійшли комсомольці Сергій Дрозденко і Сашко Кун.

Збираємось, Михайле Миколайовичу, теж до училища документи подавати, після закінчення школи. Що порадите? Вчителі, уважно заглянувши їм в очі, відказали: — Добру справу надумали, хлопці. То вже зараз треба готувати себе до здійснення мрії.

Пригадалося йому, як уперше взяв у руки стрілецьку зброю, якими уважними вони були на уроках початкової військової підготовки. Та й сьогодні у виконанні контрольних нормативів не пакує задніх...

І ось знову внутрішкільні змагання з кульової стрільби, присвячені 60-річчю Радянської Армії. З вогневого рубіжу Сергій і Сашко повернулися задоволені: вправу із стрільби з дрібнокаліберної гвинтівки виконали на «відмінно».

А чемпіоном школи став дев'ятикласник Сергій Пухальський: він вибив 94 очка із 100 можливих.

Радіє Михайло Миколайович Болонкін і за Сашку (Пирогова, який «тримає» рекорд школи з кульової стрільби — розбиває автомат за 15 секунд, хоч результат для відмінної оцінки на три секунди більший).

Змагання з кульової стрільби стали першим етапом у здійсненні заходів, розроблених на час місячника оборонно-масової роботи. Середні класи беруть активну участь у підготовці до конкурсу стріло та пісні, а старшокласники готуються до тематичного вечора «Б така професія — захист Батьківщини». Вони записують військові підписи військової частини, щоб пошлуть їхні вояки про службу. Та й самі не залишаються в борю. Розкажуть про те, як успішно складають нормативи комплексу ГНО, з легкої атлетики, плавання, стрільби, згадають семикласника Олега Ніколенка, що став чемпіоном області з багатоборства ГНО.

Профорієнтаційною роботою військово-патріотичного напрямку охоплено в дні місячника й учні молодших класів. Нині вони старанно готуються до парадів жовтенятських «військ».

Гамірно в ці дні у спортивному залі школи.

То вчителі фізкультури Т. Ф. Хоминська та С. М. Швець проводять з учнями вогнезавантажені гри «Ну-мо, хлопці», «Веселі старти». В кожному класі.

А ще буде зустріч із полковником у відставці учасником визволення Кіровограда від німецько-фашистських загарбників В. В. Повайчуком. Та ще у свій журнал «Наша армія в битах безсмертна, як безсмертний великий народ». До свят учні готують виставку малюнків, макетів, альбомів з матеріалами про Радянську Армію.

У середній школі № 27 м. Кіровограда по-справжньому підбалили про те, щоб заходи, намічені ще напередодні Всесоюзного місячника оборонно-масової роботи, були стимулом до громадської активності учнів школи, засвідчили повну самовіддачу кожного вихованця.

А. САРЖЕВСЬКИЙ.
м. Кіровоград.



Хлопці з групи операторів дифузії навчаються в Київському професійно-технічному училищі першого року. Та вже встигли полюбити і училище, в якому вчиться. Велика заслуга в цьому їх майстра виробничого навчання Віктора Івановича Пучкова. Молодий майстер приїхав до училища три роки тому після закінчення Смілянського технікуму харчової промисловості. Наразі учні нині вже самостійно працюють на цукрових заводах республіки. А Новомиргородський район комсомолу за успіхи в роботі нагородив комсомольців значком «Майстер-умілець».

На фото: В. І. ПУЧКОВ (з центрі) зі своїми вихованцями.

Фото М. ГЕЛЬМАНА.

УВАГА!

ЗАКІНЧУЄТЬСЯ ДРУГИЙ ЕТАП ПОШУКУ — «ЗОРЯ СОЦІАЛІЗМУ. КОМСОМОЛЬСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБЛАСТІ В ПЕРІОД КОЛЕКТИВІЗАЦІЇ, ІНДУСТРІАЛІЗАЦІЇ, ПЕРШИХ П'ЯТИРІЧОК...»

МИ ЗВЕРТАЄМОСЬ ДО ТЕБЕ, КОМСОМОЛЬСЬКИЙ АКТИВІСТЕ! ЗАЛУЧАЙ ДО УЧАСТІ В ОБЛАСНІЙ КРАЄЗНАВЧІЙ ЕКСПЕДИЦІЇ ЮНИХ СЛІДОПИТІВ, РОБИ ВАГОМІШИМ СВІЙ ВНЕСОК У НАПИСАННЯ ІСТОРІЇ КОМСОМОЛУ ОРДЕНОНОСНОЇ КІРОВОГРАДСЬКОЇ

ОБЛАСНА
КРАЄЗНАВЧА
ЕКСПЕДИЦІЯ
МОЛОДІ

ВИПУСК № 5

ЗГАДАЙМО, ТОВАРИШУ!

«Люди підуть за нами»

Розповідаємо про комсомольців села Кальниболот

Збори проходили бурхливо.

— Чули, почніть колективізацію? Он уже в Добровільнікві об'єднуються селянські двори, а ми чогось чекаємо. — Носил і риди обводять поглядом розчервлені обличчя комсомольців.

— Учора була в Жеванівці, незнайомих ради, схвилювані, а багаті тримаються насторожено, — додає Юлія Мунтян.

— Час нам до цього братися, друзі, — підводиться Юхим Фредінський. — Наш партійний осередок вирішив разом з вами цієї ночі побувати у багатіїв, бо є чутки, що вони хочуть розійтися й агітувати проти вступу в артілі. Стихійності не допустимо. Спиратися будемо на ТСОЗ. Люди там відчували переваги колективності й підуть за нами.

— Не гаймося! Годі куркулям почувати себе господарями й за нашої влади! — рішуче б'є по столу Микола Кулинич.

Врзнула шибка, і камінь, мало не зачепивши Олексія Вільницького, впав на долівку.

— Підслухували!... — вигукнув хтось. — Давай до старости!

Дзвінки гоміли понеслися в ніч. По сполоханому селу забігли тьмяні каганці.

Білі обійстя колишнього старости Галецького було темно.

— До хати, до стани — швидко!..

Гучний стукіт розлягся дором.

— Немає гнідою, — почувся з колючі голос Миколи Брадія.

— І в хаті пусто...

— Віт, куркуля! Хтось попередив...

— До інших ідемо. Хай увесь реманент і коней доставляють у цей двір.

Ще тільки світало, а село вже нагадувало потривожений вулик, вулицями торкотіли вози з лаганами, борономі. Першими до двору з'їжджалися тоззари, а за ними, вже пізніше, вели коней біди селяни.

Люди гуртувалися, жваво обговорювали події ночі.

— Моя вчепилася, кричить: «Куди ведеш? Тільки на щось розстарався — і знову в голодранці лізеш...»

— А наш Михайлюк зі злості собак свесив. Думав перелюкати.

— У гурті воно легше працювати-мється...

— Товариші! — гамуючи гомін, почав Юхим Фредінський. — Сьогодні ми почали створення двох артілей. Наша буде «Активна праця», а на тій половині села їй дали назву «Країна волі». Хто куди хоче, туди хай і записується...

II.

Минали дні. Комуністи і комсомольці села щодня вели широку агітаційну роботу серед населення. Розповідали про переваги колективного господарювання, ведення землеробства, про велику поміч, яку подає кооперативним господарствам держава. Поволі зростала кількість тих, що подали заяву до артілей. Одначе заможніші не поспішали, всіляко відмовлялися йти в них. Багато хто шипів усвідомлено: «Допрацюється...»

А через місяць село схвилювала надзвичайна подія: в артілі «Активна праця» за одну ніч потруїли майже всіх коней.

Біля громадських будівель, контори щодня стали чергувати комсомольці, активісти.

...Артілі готувалися до сібн. Спеці-

ально створені групи, до яких увійшли комсомольці Ю. Жиків, С. Семешок, М. Мунтян, Г. Анастасій, Ю. Кочуков, Д. Мунтян, М. Кулинич, О. Вільницький, шукали посіного матеріалу. Заможні гнали його в ямах, висипали у воду, аби не дати артілям. Але все-таки вдалося азбукою буквально за кілька більше половини земель.

«Доказують», — пахмуро проводжали поглядами багатії артільці, які з піснями йшли в поле.

Колективна праця дала свої плоди. Перші жнива пройшли успішно. В обох артілях було зібрано більш як по 8 центнерів пшениці з гектара, по 130 центнерів цукрових буряків. Зерна вже вистачало на засів усіх площ.

III.

У ті роки комсомольці Кальниболот особливу увагу звертали на ліквідацію неписьменності. В школі було створено піонерський загін «Геть неписьменність!», його очолювала вожата, комсомолка Ольга Бражко. Кожен член загону двічі на тиждень назвав грамоти групи закріплених за ним людей. Особливі успіхи мав Гриша Марковський, що відмінно навчався в сьомому класі. Всі його учні оволоділи азбукою буквально за кілька тижнів.

Участь у ліквідації неписьменності кожен піонер напевне перевіряв перед вступом до комсомолу.

Старші ж товариші в цей час велику увагу приділяли хатно-читальним, проводили підготовку до революційних свят, улаштували вистави на користь МОДІУ (Міжнародна організація допомоги революціонерам). Активну участь у них брав Володимир Магар (назвимо народний артист СРСР), Дмитро Бражко, Олена Гашворенко, Настасія Мунтян, Андрій Данченко, Семен Божко. Ставили п'єси «По ремізі», «Ой не ходи, Грицю», «Циганка Аза», «Диктатура».

Учасники художньої самодіяльності бувають Надлаку, Жеванівці, Скалівці.

Комсомольці роки колективізації часто влаштовували диспути на політичні теми. Причому завжди старалися доопанувати їх сценками. Вони активно виконували будь-яку роботу. Збирали металолом, лікарські рослини, прягу, доглядали дітей у шкільній їдальні, застрілювалими добрими справами.

IV.

На початок 1933 року Комуністична партія добилася рішучих успіхів у здійсненні ленінського кооперативного плану.

У подальші роки в Кальниболоті організовуються п'ять колгоспів.

За високі врожаї соняшнику і зразкові показники у тваринництві артілі імені Ворошилова було занесено до Почесної книги Всесоюзної сільськогосподарської виставки.

Нині ж у Кальниболоті — один колгосп «Україна». Трудники його мають на своєму озброєнні десятки тракторів, автомобілів, зернових комбайнів та інших машин. Сини і дочки перших організаторів колгоспів досягли чималих успіхів. Тільки торік продали державі понад 9 тисяч тонн хліба. Врожайність пшениці допели до 40 центнерів, одержавши по 332 центнери цукрових буряків з кожного гектара. Нині поставили перед собою — закріпити і примножити досягнуте. Теперішні хлібороби гідно продовжують справу своїх батьків і діда.

В. СУСЛЕНКО.

снт Новорхангельськ.



19 січня цього року ми дали в газеті фотографію пілота А. Дубровського, члена ВЛКСМ з 1920 року.

Знайшлося післявоєнне фото А. Й. Дубровського; і ми сьогодні публікуємо його. Відомо, що 1967 року він проживав у Москві по вулиці Горького, 6, квартира 157.

Кіровоградським краєзнавцем залишається перевірити цю адресу.

ЕКРАН „ПОШУКУ“

У номері за 2 серпня 1977 року «Молодий комунар» розповів про організатора бібліотеки імені Н. К. Крупської професійного революціонера Я. Любарського... На фото разом з ним (в центрі) — його син Володимир, секретар комсомольської організації елісаветградського заводу «Змишля» (1931 рік). За півторкою окружного комітету комсомолу він пішов служити в азіатію. Це було саме тоді, коли партія закликала молодь зміцнювати війсьсько-повітряні сили нашої Батьківщини. Син став гідним продовжувачем революційної слави батька.

У роки Великої Вітчизняної війни комуніст В. Любарський захищав небо Севастополя, Ленінграда, Москви. Груді його прикрасили два ордени Червоного Прапора, орден Червоної Зірки. Ветеран комсомолу і нині в строю. Він передає свій багатий досвід майбутнім авіаторам в одному з військових училищ.



ЯКІ ЇХНІ ДОРОГИ?

Колективізація прийшла в Злинку (нині Маловісиківський район) восени 1929 року. Тоді тут мешкало близько 10 тисяч жителів. Село було поділене на вісім кутків. У кожному, в хаті чи господарському приміщенні жили куркулі, містилися центри агітмасової роботи. Тут працювали здебільшого комсомольці: Іван Дегнера, Леонід Федоров, Дмитро Колоколов, Людмила Панченко, Омелян Дегнер, Андрій Науменко, Олексій Савченко, Яків Воронко, Іван Карнаухов, Григорій Подкопаєв...

Куркулі, підкуркульники поширювали найрізноманітніші плітки про колективне господарювання. Однією з найпоширеніших була така: трактори своїм палним отруюють землю, і вона втрачає родючість.

Але вже на початку 1931 року на створені в Злинці курси трактористів записалося чимало комсомольців. Минуло зовсім небагато часу, і «фордзони» в умілих руках спілчан Г. Подкопаєва, С. Дорофєєва, І. Карнауха та інших наочно показали переваги техніки перед кінською тягою. На той час увінчалася успіхом і робота комсомольців у кутках. У селі організували чотири колективних господарств. І в цьому велика заслуга сорока шести сільських комсомольців.

По-різному склалася їхня доля. Дмитро Колоколов напередодні війни був секретарем Хмельницького райкому партії. В роки окупації його розстріляли фашисти. Леонід Федоров, майор у відставці, колишній політрук, нині живе в Ростові-на-Дону, Петро Науменко і Гнат Лавиников — колишні офіцери Радянської Армії, Семен Дейкун і Леонід Ієйко — лікарі, Георгій Федоров — викладач ШВВП.

Як склалися життєві дороги інших — мені не відомо.

На фотографії тих років зображені мої товариші: праворуч — Яків Науменко, ліворуч — Петро Усенко. Хотілося б, щоб учасники краєзнавчої експедиції допомогли мені дізнатися про їхні долі.

Г. ШАМАНСЬКИЙ,

комсомолець тридцятих років, підполковник у відставці.



ОДНОДУМЦІ

Чиста сторінка

ЩЕ КІЛЬКА хвилин усі сиділи мовчки. Обдумували сказане Юхимом Клименком. Жевріли вогники цигарок. І лише тоді, коли хтось нагинався до тьмяного каганця, щоб прикурити, можна було розгледіти його обличчя. В ці короткі секунди Юхим намагався по вразу обличчя товариша вгадати, про що той думає.

— А що! — подав голос Павло Іщенко. — Здається мені, справи в новогригорівській «Першій об'єднаній праці» йдуть непогано. Коли ж Микита Товсто-п'ят пригнав трактора з Єлісаветграда, то взагалі зажили. Це тобі не кінь...

— Цікаво, якби ми організували товариство, то мали б трактора? — перебив його Віталій Бляхаренко. — От якби да, — сказав мрійливо. — Та що трактора? Як організуватися у товариство, коли навіть приміщення під кузню нема? У Майдебурі і контора, і кузня. А у нас? — І у нас буде! — загорівся Юхим. —

Організуємо товариство, візьмемо кредит і придбаємо. Ще ти й трактористом станеш, якщо охота буде. Чи ти проти?

— Не гарякуй, Юхиме. Справа серйозна. Тут подумати треба. Ось уже чотири роки існує «Перша об'єднана праця». Добре то діло, — озвався Сергій Ковальов. — Я — за товариство. Спільно обробляти землю — це ж здорово! Давно так вирішив. Як хто думає, так нехай і чинить. Справа добровільна.

— Так от, Вілю, щодо кузні. Буде вона у нас. Купую мою під неї переобладнаємо. Ти — за коваля, Павло — помічником, — сказав раптом Федір Черв'як, котрий увесь час відмовчався і взагалі не любив утруватися в суперечку. Спочатку ніхто не зрозумів — правду він

каже чи жартує. Павло Чорний тихо мовив:

— Я б не проти. — Хотів іще щось додати, але замовк, киднувши погляд у той бік, де сидів Федір: чи не жартує? Хоча на Черв'яка це не схоже. Скільки вже дружать вони, найчастіше у Федора збираються. Поважають його за розсудливість, добрий характер і щире віддану. Небагатослівний Федір Черв'як мав одну дуже цінну рису — він умів слухати. А коли й говорив, то аргументовано. До його слів прислухалися всі шестеро друзів, що, як завжди, зібралися цього вечора поговорити про життя.

— То як тебе розуміти? — не приймався Сергій Ковальов. — За товариство ти чи проти?

— Я вважаю, слід нам організуватися

для колективного обробітку землі. Нездарма кажуть, що гуртом і батька легше бити. А наступного року треба послати Івана Чорного на курси трактористів. Тимущий хлопчина. Словом, я — за, — вгамував зацікавленість товаришів Черв'як і додав: — І про кузню теж серйозно...

Так напередодні десятиріччя Великої Жовтня в селі Хмельовому виникло Товариство спільного обробітку землі. Ядром його стали Юхим Клименко, Павло Іщенко, Сергій Ковальов, Віталій Бляхаренко, Павло Чорний, Федір Черв'як, Мортко Бутівський, Шльома Прилуцький, Іван Чорний. Товариству дали назву — «Хлібороб».

Хто ж були ті, чий приклад наслідували Сергій Ковальов та Юхим Клименко з товаришами?

Ю. ДМИТРЕНКО.

Маловісиківський район.

До 60-річчя Збройних Сил СРСР

Ілля ГЕЛЬМАН

БАТЬКІВСЬКА БУДЬОНІВКА

Тільки-но загорілася ракета, по броні танка зацокали ковані чоботи есесовців. Вони схопили Кравченка, а також Кінся й Тайгінних, які намагалися його загрозити собою. Володін кинувся на поміч товаришам, але, оглушений ударом прикладом автомата по голові упав.

Гітлерівці поклали на броню «тигра» Кравченка.

— Комуніст! — дико закричав німець з одутим лицем, дівставши з кишенки механіка-водія партійний квиток.

Тим часом другий есесовець подав з люка кувалду, і той, одутий, тут же вдарив нею Кравченка по голові.

— Капуть! — гаркнув одутий, зробивши те ж саме з Тайгінних.

Поповзставши ноги і взявшись в боки, стояли довкіля фашисти — чорні, як і їхній танк.

— Капуть! — був убитий Кінсь.

І той ж миті вибухнула «тридцятьчетвірка». Так рвонуло беззапас, що рознесло всіх у прах — живих і мертвих. А конуженого Володіна, який в момент вибуху був за «тигра», ми підібрали через кілька годин.

Через місяць — півтора він повернувся в строй, — запевнив нас фельдшер лейтенант Яковлев, який відвіз бійця в госпіталь.

* * *

Розвідники доносять: крупнокаліберні гармати стріляють з одного місця, а через деякий час — з другого, кілометрів за п'ять від першого. Що це?..

Над головою беззвездне блакитне небо. В ньому наші літаки йдуть на Штетін. Там стоїть безперервний гуркіт.

Але звідки спливають бомби на нас, на прибережну автостраду біля Одера? Саме через це зовсім припинився тут рух наших військ. Усе зупинилося, заглохло.

Спостережний пункт полка — у надломленій вибухом цегельній заводській трубі. Дуже зручно: комутатор, радіо, вогневий планшет, карта з обстановкою вищу, а «очі», спостережники, — нагорі дивляться крізь пролом. Неподаляк — чотири гармати Гітлера, викочені на пряму наводку. Гармати, прикриті від противника цементними плитами паркану, дивляться на південний захід у бік залізничці, що йде паралельно Одера.

Та ось знову лунають ворожі вибухи — і по команді Гітлера підготовлений батареями паркан падає. Здрігається грубе заходська труба від пострілів наших соток. У проміжках між пострілами чути голос Гітлера:

— По бронепотягу!.. Бронепотягу!.. Нападати в вищій зрізі платформ!..

Бронепотяг! Це він не дає піднятися в атаку, заважає підходів повах частин, паралізує душу наступу — рух! Неймовірний гуркіт стоїть хвилини п'ятнадцять, але здається, що минуло кілька годин. Вдалі один за одним загнали три такі могутні вибухи, піти вивертається вулкан. Розвідники водночас вигукнули з СП:

— Друга ціля!..

Але друга не припиняє воюю.

— По мосту через Одер!.. — чується хриплий голос Гітлера. — Осколко-фугасними!.. Нападати в стик центрального бійка з північним зрізом прольоту!..

І ось вибухає бронепотяг з боєприпасами. Від детонації рухнуло і сполот мсту. Артерія, що з'єднувала Штетін і Альдам, перерізана!

(Продовження. Поч. днів. «Молодий комунар» за 9, 11, 14 та 16 лютого н. р.)

Наші війська приходять у рух.

А на вогневі позиції другої батареї — сум'яття. Поздоровляють один одного командири гармат — високий сержант Белобородов і ще вищий від нього красень — Сучков. Берлов, який відзначився ще під Орлом, зараз першим учинив у міст, але підбіг і обняв навідинка першої гармати Козлова:

— Це ти, Кольо, вмазав у бронепотяг. Тільки ти!..

Козлов, вказуючи на Чубурданіза, Свинолукси, Макареца, Маркевича, Будаєва та Єланинцеву, які поралися біля гармат, усміхається:

— Це вони!

— Е ні, тут найголовніший — хто біля панорами!..

Раптом Гітлін кричить: «Струнко!» і, приклавши руку до вушанки, стробовим кроком направляє до легкової, що зупинилася:

— Товаришу генерал, друга знаходиться на прямій наводці. Підбила бронепотяг. Витрати — 83 снаряди, бронепіни — 63, осколко-фугасних — 20.

Ну і висипав би за такі порядки на прямій наводці генерал Плосков в інших обставинах, а зараз кинувся обіймати Гітлого:

— Спасибі, командир!..

Потім обняв кожного батареї по порядку:

— Спасибі, гарматах, спасибі!..

В очах у генерала — сльози радості.

* * *

Квітень 1945-го. На берегах розпукали бруківки. З кожним днем все зеленішає земля. Та не має часу нарвати букетик фіалетових пролісків, ніколи зняти гімнастерку і погріти на сонці натружене війною тіло: від передової до Берліна — сімдесят кілометрів!

Полк — на відпочинку. Та передника наша сповнена турботами. Усі в поті чола готуються до останнього штурму. Посеред поляни — місто. Тридцять на тридцять метрів. Усе як треба. Багатоповерхові будинки, котлі міської залізничці, ріка, канали, мости. Входи в метро. Парки, сквери, сади. Гостроверхі вишки, кірки. Щільним кілком оточили макет війни полка. Гомін, гамір.

— Сержанте, гітлерівську квартиру не забув позначити?

— Хлопці, а ось, здається, рейхстаг!

— Ох ти, скільки поруч зелених натикали!..

— А ось Тіогартен. Точнісінько як у плані.

— А ось Шпрее — їхня ріка. Неподаляк — Брандербурзькі ворота, Парієнцля, відомо Унтерландшкен!..

За лісом, неподалік автомагістралі — населений пункт. Він уявляє розбитий війною. І тут іде напад!.. Бійці кетять гармати орунчу, зв'язкувці тагнуть зв'язок між будинками, з поверха на поверх, по бруківці. Вчаться просуватися вулицями, що обстрілюються з вікон і дверей, підворотень і проломів у стінах.

У лісі батя знаєчка зупинилася. Зриває травинку, розтирає її пальцями, нюхає.

— У нас там скоро вже оратимуть. Земля хлібом і свіжим молоком пахне!.. — Він зітхає, хоче щось додати, та передумав — махнув рукою і пішов далі. Ми — за своїм молодим командиром полка, званним цим призначенням — батя. Раптом зупиняємося.

— Роззяв!.. — чути з-за куцій голос Кулибаби. — І де ти взявся на мою голову!..

(Далі буде).

СЧИВАЄ ЛЕОНІД
СМЕТАННИКОВ

Ім'я заслуженого артиста РРФСР Леоніда Сметанникова широко відоме любителям естрадної пісні. В репертуарі співака — твори відомих радянських композиторів О. Пахмутової, Д. Тухманова, С. Тулікова та інших. Багатобарвна творча палітра Л. Сметанникова. Артист з успіхом виконує в концертних програмах балади і ліричні пісні, арії з класичних опер, романси тощо.

Нещодавно співак виступав у Кіровограді. Щирі оплески були заслуженою винагородою Леонідові Сметанникову за його чудові пісні.

На фото: співає Л. Сметанников.

Фото В. Гриба.



ПОШТА ДИСК-ЗАЛУ

Знову пошта диск-залу поповнилася листами шанувальників естрадної пісні. Л. ПІВКОПА і Л. ГУДЗЕНКО з Новомиргородського району пишуть: «Дорога редакція! Сьогодні ми стримали черговий номер «Молодого комунара», де надруковано пісню «Не отречайся любля». Вона нам дуже сподобалася, як і її виконавця Алла Пугачова».

Спожх улюблених співаків Анну Герман, Валентину Токанову, Ляда Лещенка, Людмилу Зікіну і Софію Ротару називають у наслідках листів Т. АНТИПОВСЬКА із Знаменського району, Кіровоградка В. ПОНОМАРЕНКО, В. ПЕРУБА з Петрівського району, Т. ШЕРБАТЮК з Добровілицького району та багато інших.

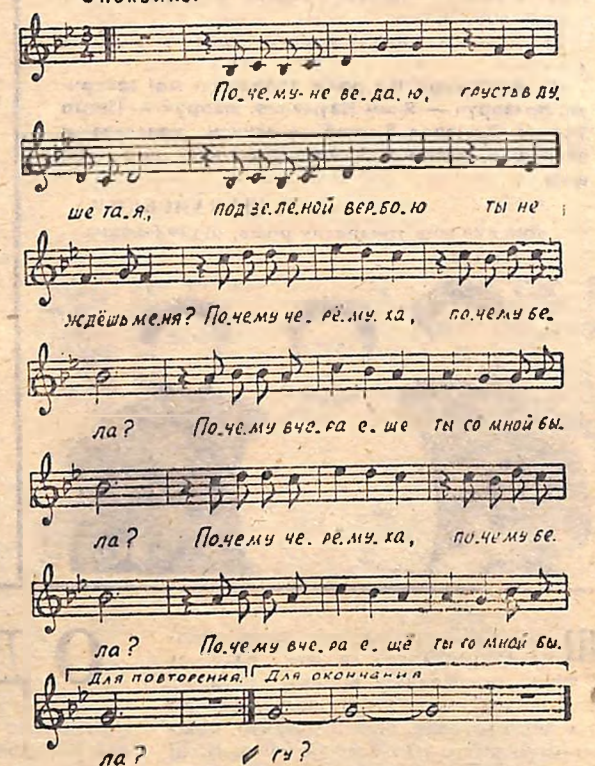
Деякі наші читачі прислали свої відгуки на матеріал А. Зейлінгера «Такожуйте на здоров'я», який було розміщено в попередньому випуску диск-залу. Наприклад, Н. ЦАРЕНКО з Устимівки каже: «Я прочитала невеличку статтю «Такожуйте на здоров'я» і хещу висловити свою думку. В наш час вальє не застаріла. Більш того не обходиться жоден молодіжний вечір. І він буде завжди модним».

Сьогодні ми виконуємо завізку численних читачів диск-залу, друкуючи пісню «Почему — не ведаю». Саме на неї ми дістали найбільше замовлень.

ПОЧЕМУ — НЕ ВЕДАЮ

Слова А. ПОПЕРЕЧНОГО. Музика В. МИГУЛИ.

Спокойно.



Почему — не ведаю,
Грусть в душе тая,
Под зеленой вербою
Ты не ждешь меня?
Почему черемуха,
Почему верба,
Почему верба еще
Ты со мной была?
Почему вчера еще
Я с тобой была?
А сегодня — скучная,
Платье в сундуке,
И кольцо разлучное
Не на той руке,
Почему вдоль бережка
Вдаль плывет веноч,
Что сплела девушка
И прошлый вечерок?
(Почему за талани
Вдаль плывет веноч,
Что тебе сплела я
В прошлый вечерок?)
Почему обещано
Счастье, да не мне?
В зиму мы обещали
Или по весне?
Почему мне лебеди
Чудятся в снегу,
Сладобные бегут
Конь на беруг?

Редактор М. УСПАЛЕНКО.



ПОНЕДІЛОК

20 ЛЮТОГО

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастика. 8.55 — «Один за всіх, всі за одного». 9.35 — Фільм «В біл ідуць лише старіки». 11.05 — Фільм-концерт «Воєнні соромки». 14.30 — Док. фільми. 15.05 — «Знай і умій». Для юних техніків. 15.50 — «Наш сад». 16.20 — «Горючість Б. Горбачова». 17.05 — Концерт ансамблю радянської пісні. 17.30 — Вірші радянських поетів у виконанні школярів. 18.00 — Новини. 18.15 — «Горючість народів світу». 18.45 — «Рік третій — рік ударний». 19.30 — «Оптимістична трагедія». Фільм-вистава. (21.00 — «Час»). 22.25 — Концерт Державного духового оркестру РРФСР. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — «Патріарх». Образ радянської війни в образотворчому мистецтві. 10.30 — К. т. «Доброго вам здоров'я». 11.05 — К. т. Новини. 11.25 — «Конституція діє, живе, працює». 11.40 — К. т. «Шкільний екран». 8 клас. Українська лі-

тература. 12.10 — «Вітчизнінний син». Рапторують війни Червонопрапорного Олександрівського округу. 13.15 — К. т. Для дітей. «Сонячне коло». 16.40 — «Партія не жінка». 17.10 — К. т. «Молодіжна орбіта». 18.00 — «Людська балета». 18.15 — Кіноарис «Мужність». 18.30 — К. т. Концерт оркестру народних інструментів. 19.00 — К. т. «Вісті». 19.30 — «Твоя життєва позиція». Передача б-а. «Довір'я». 20.30 — Док. телефільм «Розповідь вам про Марію». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — «За двома зайцями». (На замовлення телеглядачів). 22.45 — К. т. «Музична вікторина». По закінченні — к. т. Новини.

ВІВТОРОК

21 ЛЮТОГО

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастика. 8.55 — «Дружні хлоп'ята». Концерт колективів дитячої художньої самодіяльності. 9.20 — «Оптимістична трагедія». Фільм-вистава. 14.30 — Док. фільм. 15.00 — Чемпіонат світу з лижного спорту. Гонки на 15 км. Чоловіки. (Фінляндія). 16.00 — «Поезія М. Сметанова». 16.30 — «Народні мелодії». Концерт. 18.45 — «Літопис боротьби й перемог». Монументально-декоративне мистецтво. 17.15 — «Хлопці справжні». 18.00 — Новини. 18.15 — Мультифільм. 18.30 — «Полігні». 19.30 — Чемпіонат СРСР з хокею: «Спартак» — «Динамо» (Москва). (21.00 —

«Час»). 22.05 — Муз. телефільм «Мистецтво — солдату». ДРУГА ПРОГРАМА. 15.40 — «Рубеж 10-ї п'ятирічки». Запорізький залізничний комбінат. 15.55 — К. т. «На шкільних широтах». 16.15 — «Народні депутати». 16.30 — К. т. «На ідеологічних рубежах». 16.45 — Концерт оркестру Харківської військово-інженерної радіотехнічної академії ім. Горькова. 17.30 — Телевізійна школа механізатора. 18.00 — К. т. Хороші мініатюри М. Леонідова виконує казедо «Думка». 18.30 — К. т. «Вісті». 19.00 — Чемпіонат СРСР з баскетболу: «Будівельник» (Київ) — «ВФ» (Рига). 20.45 — К. т. «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. «Вечірня музична пошта» — воінам». 22.15 — «Старт». По закінченні — к. т. Новини.

22 ЛЮТОГО

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастика. 8.55 — «Хлопці спортивні». 9.40 — Фільм «Весна на Одері». 11.15 — «Клуб кіноподорожей». 14.30 — Док. фільми. 15.35 — «Відукніться, сурмачі!». 16.05 — «Слава тобі, червонозорний герой!». Поетична компо-

«СІВАЧ» ЗАПРОШУЄ

Завтра в приміщенні редакції «Молодого комунара» (вул. Луначарського, 36, під з'яв) відбудеться чергове заняття міської молодіжної літстудії «Сівач». Початок о 16 годні.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОГО КОМУНАРА» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград. Газета печатається на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП. Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

БК 20271.

Обсяг 0,5 друк, арк.

Зам. № 77.

Тираж 60 600.

Індекс 61197.